

med Fiskerbefolkningen, og navnlig den Del af denne, som lever paa det Strøg, jeg taler om. Naar man nu for at vindicere Staten denne Indtægt paa Fiskernes Befostning, har sat sig ud over ethvert Hensyn, man skyldte dem, saa tør jeg haabe, at den ærede Finantsminister, om hvis Humanitet og Retfærdighed jeg for mit Vedkommende ikke nærer den fjerneste Tvivl, naar en Anordning skal finde Sted, vil tage det Hensyn, at virke for den Fiskebefolknings Interesser, som nærmest er henvist til at søge sit Erhverv ad denne Vei. — Der var en Lante, som faldt mig ind, da den ærede Ordfører oplæste den Forhandling, som har fundet Sted imellem Finantsudvalget og Skoleudvalget, idet jeg i de senere Aar ikke har kunnet værgе mig imod ofte at føle Indtrykket af, at vi ere komne ind paa en gal Vei ved den Rolle, som vore Udvalg spille i dette Thing. Naar vi se hen til de Garantier, Grundloven har villet give Befolkningen derved, at Forhandlingerne i denne Sal skulle være offentlige, saa at enhver Rigsdagsmand, naar han vender tilbage til Hjemmet, kan drages til Ansvar af sine Vælgere for den Maade, hvorpaa han har opfyldt sin Pligt i denne Sal, saa forekommer det mig lidt stemmende dermed, at man efter en ofte flugtig og under Tiden slet ingen Forhandling henviser Sagen til Udvalg, til hvilke hele Lovforslagenes Skjæbne er præsigiven, uden at Thinget senere har nogensteds Leilighed til at gribe ind deri. Det er blevet Skik og Brug, at naar man vil have en Lov snigmyrdet paa en Maade, som man ikke støtter om at lægge offentlig frem for Dagen, saa sender man den til et Udvalg, og for lukkede Døre og i Mulm og Mørke bliver det stakkels ufylldige Lovforslag kvalt derinde, og for disse Mørkets Gjerninger kan intet Menneſke drages til Ansvar, det hedder saa, at Sagen ikke blev færdig i Udvalget. Paa denne Maade blive mange vigtige Reformforslag standsede i deres Udvikling, uden at man er i Stand til senere at gjøre Ansvar gjældende imod dem, hos hvem Ansvaret væsentlig hviler, og det anser jeg ikke for i Sandhed at være overensstemmende med vor Forfatning. Jeg tror, at det er i denne Sal, at enhver vigtig Afgjørelse skal finde Sted, og det, at saa vigtige Afgjørelser som, at nogle af de vigtigste Reforme i Landet aldeles lægges hen og slaas ihjel, finder Sted udenfor denne Sal, mellem nogle Mænd, blandt hvilke man ikke er i Stand til at paapege, hvem der har Skylden, det tror jeg, som sagt, ikke er ønskeligt. Jeg vil derfor haabe, at vi maa komme tilbage til en anden Forretningssgang i saa Henseende, saaledes at det, naar et Lovforslag skal slaas ihjel, gøres offentlig i denne Sal, saa at man veed, hvem der har Skylden for det.

Rjær: Jeg vil blot gjøre en kort personlig Bemærkning i Anledning af den stærke Vebredelse,

som den ærede Taler rettede imod, at Lovforslag bleve henviste til Udvalg, hvor de efter hans smagfulde Udtryk blive snigmyrdede. Jeg veed nu ikke, paa hvad Maade man bærer sig ad med at tage Livet af dem, og det bryder jeg mig heller ikke om, men naar det ærede Medlem mener, at det ikke er forfatningsmæssigt, saa vil jeg gjøre ham opmærksom paa, at vi i de senere Aar ere vante til andre Ting, som vi ikke anse for forfatningsmæssige, og saa kan det vel gaa med i samme Kjøb som alt det Andet, som vi betragte som mindre forfatningsmæssigt. Skulde vi til at have Reforme i den Henseende, saa haaber jeg, at det ærede Medlem vil møde mig og mange Andre i Dristet om at faae rettet paa Forfatningen paa de Steder, hvor den har større Nevner og flere Skavanter end den Skade, der er stet ved, at Lovforslag ere blevne henlagte i Udvalg og der ere forsvundne for det paagjældende Aar. Men, siger det ærede Medlem, man kan intet Ansvar gjøre gjældende. Det er dog en Misforstaaelse; man kan jo fremstille Sagen for Offentligheden, endog saa fra Talerstolen kan det ærede Medlem forelægge Sagen for Vælgene, og saa kunne de sælbe Dom over de forfærdelige Skarprettere, som vove at gaa hen og snigmyrde de stakkels Lovforslag, og saa kunne de jo sende andre Repræsentanter herind.

M. C. Christensen: Det er i Anledning af Lønningsstillaget til Skolelærerne, at jeg ønsker at udtale mig. Under Finantslovens Behandling i forrige Samling, udtalte jeg mig mod at give Lønningsstillæg til alle Lærere, som havde under 1,600 Kr., fordi det forekom mig, at de vilde være langt heldigere stillede end det store Antal af Landets Befolkning. Jeg omtalte den Gang, at ved Skatteligningen efter Loven af 1870 var der 230,000 Familier, som ikke vare skattepligtige, og kun 139,000, som vare skattepligtige. Det var altsaa henved $\frac{2}{3}$ af Familierne i Landet, der den Gang ikke havde saa stor Indtægt, at de vare skattepligtige, og vil man tage f. Ex. enkelte Kommuner, som jeg ogsaa nævnte forrige Aar, og navnlig en Kommune, Dronninglund, som jeg tror, staar paa Gjennemsnitspunktet med Hensyn til Formuesomstændigheder for hele Sjælland, som indeslutter 575 Landkommuner, saa var der i den nævnte Kommune 1,000 Familier i 1870 og blandt disse kun 39, som havde 1,600 Kr. og derover. Vil man tage en enkelt Kommune, som man maa anse for at høre omtrent til de fattigste i Landet, skal jeg til Exempel nævne Nørre-Snede og Gistrup. Der var der 498 Familier og blandt disse kun 3, som havde 1,600 Kr. og derover, og kun 50 Familier vare skattepligtige, og der var altsaa 448 Familier, som ikke havde 700 Kr., idet man i Landkommunerne fordrer 700 Kr. for at optage Folk paa Stattelisterne. Det, tror jeg, er en gyldig Grund til, at jeg ikke kan stemme for